

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Universitätsbibliothek Paderborn

Annales Ecclesiastici

Incipiens ab Anno Domini D.XC. perueniens vsque ad DCC.XIV. nempe à Gregorio Magno Romano Pontifice, vsque ad Gregorium secundum

Baronio, Cesare

Coloniæ Agrippinæ, 1624

Iesv Christi Annvs 679. Agathonis Pap. Annus 2. Const. Pogon. Imp. Annus 12.

urn:nbn:de:hbz:466:1-15007

anno vndecimo Constantini Imperatoris in Romani Imperii provincias irruptentes. Hoc quidem anno id accidit, effugit Theophanes, apud quem hac anno vndecimo eidem Imperatori legitur: Hoc quoque anno Bulgarios in gentem superavit in Thraciam, &c. pergit dicere de origine Bulgarorum, quos daphnic fuisse generis tradit, Onogundentes scilicet, & Contrageutes, ex Septemtrionali Euxini ponti partibus orientandos: distoique a Balgi flumine, testatur Cedrenus.

Quomodo vero iniqua conditione cum eiusmodi barbaris transiret Imperator, vt quies daretur, & pacem temporis celebrandi Concilii, ita Theophanes subdit: Vt uicium Imperator pacem fecit cum eis annis illis praeter paxa pollicitum in conspectum Romanorum ob multitudinem delictorum. Mirabile quoque ipso audito erat, vt si, qui uenit trinitatis filius statuerat, iam videlicet eos, qui ad Eoum & Ciaciam, quem qui ad Archem & Mesimbriam commemorantur, ab ista deestabili gente fuerit superatus. Veram Imperator ea quidem ex praesentia Dei hoc Christianis contigisse credens, pacem fecit, & sic vsque ad obtinendum quietis a cunctis hostibus, salutem habens praecipuum riuendi riuens Ecclesiae Dei, qua vsque diuisa fuerant a temporibus Heretici praesentis sui, &c. Vt igitur indictam Synodum profectus Imperator postea pacem, indignis licet conditionibus transiegit cum Bulgis.

Hoc cum factum, peccatis exigentibus, Theophanes dicit: nullum g. autis & magis euidens peccatum erit, quam quod Catholicus Imperator passus haereticos facere sedare Constantinopolitanae Ecclesiae Praefectum Theodorum Monothelitarum haereticum, qui & eo tenentis progressus fuit, vt post Honorium neminem Romano cum Pontificum passus sit in sacris diptychis reponi, neque contra expressam ipsius Imperatoris iussuam Vicilianum Papam ex eisdem eiaferit. Non ferens vero tantam viti precaciam Imperator, eum cessare precibus voluit, aequo in locum eius Georgium subrogauit, qui praesens postea fuit Sextae oecumenice Synodo. Tuto corrigas, quod apud Nicephorum legitur, sedisse Theodorum annos duos, & mentes tres, vt loco daturum ponas duodecim: ad hoc namque tempus vsque penemille litterae eiusdem Imperatoris ad Donum Pontificem datae vt diximus docent.

Hoc eodem anno vndecimo Constantini Imperatoris mortui Mahuuias Princeps Sarcenorum, relinquens regni facessorem Gizid filium suum. Huius autem Mahuuias tempore inuentum fuisse sacrosanctum sacrum caput Redemptoris, Beda testatur in libello de loca sanctis scripto relatione Arnulphi Episcopi, quem his ferme diebus loca sancta viderat testatur. Porro rem gestam ita describit:

Salarum caput Domini post resurrectionem eius mox Christianissimus quidam Iudeus furatus, vsque ad obitum, diuinitus sibi effugit, habuit. Qui mortuus interrogatus, qui Dominum saluatum, qui tunc ad patriam velit accipere diuitias. Nouerit haereticum, mox elegit salarium. Et mox illi decreuerunt opes vsque ad pauperem, fratri autem cum fide crecent & opes, quod vsque ad quatuor generatim fideles tenere. Hinc ad impios peruenit, diuitias tantum accit, vt Iudeis, & hoc multo tempore: donec post longa lingua, quidam Christiani Iudei se Christi, infidelis vero se patrum suorum affirmabant haereticis. Mahuuias haereticorum Rex, qui nostra aetate fuit, index postulat. Qui accit praesentia, Christum iudicem precatur, qui hoc pro suorum salute super caput habere dignatus est. Missum ergo in ignem salarium, vobis caput habere dignatus est. Et summo in aere diuisum, quasi Iudeo voluerunt, ad vitium cunctis vrinque inuentibus, se leuiter in cuiusdam de Christiana plebe sumum deponit: quod mox totus populus summa reuerentia saluabat & ornabat. habet autem longitudinis pedes octo, alia quaeque aliquando maius limitem in Ecclesia illa reuerent, quod fuit a sancta Maria contextum, duodecim apostolorum & ipsius Domini continens imagines, vno latere rubro, & altero viridi. haec quoque Beda, qui de rebus patris hitoriam cum prosequitur, haec habet deis, quae hoc anno contigerunt:

Anno Domini Incarnationis sexcentesimo septuagesimo octauo, qui est annus Imperij Regij Egfridi octauum, apparuit mense Augusto stella, quae dicitur cometa, & tribus mensibus permansit, matutini horis erigebatur excelsa radiantis flamma, quasi columnam praefertens. haec Beda, qui hanc secutum esse post fecitatem ingentem pestem tradit, eademque Anathasius Bibliothecarius docet; siccitate vero perdurasse trionio, ita vt namquam imbris terra maduerit. Quae autem digna memoria postea acciderint pestis tempore, suo loco dicturi sumus: modo huius anni res gestas eodem auctore profectamur.

Eodem enim anno (vt idem subdit c) exorta inter Wilfridum Episcopum Eboracensem, & Regem Egfridum dissensione, a sua sede ille deicitur, alio in eius locum subrogato. Verum ita iniuste passus Wilfridus, Romanum Pontificem appellauit; ad quem profectus, detentus in via praedicatione Evangelica apud Frisios, non ante sequentem annum peruenit, vt idem testatur est Beda. Quid vero cum Agathone in vrbe gesserit, & quomodo cum aliis Episcopis in Romano Concilio sederit, suo loco dicturi sumus. hic autem de eo, cum discedens ex Anglia, confidens nauim est delatus ad Frisios, profectamur historiam, quam idem auctor ita breuiter profectus est d: Roman, inquit, iterum Wilfridus, & coram Apostolico Papa causam dicitur, vbi natus in conspectu, stante Fauonio, passus est in Frisiam; & honorifice susceptus a barbaris, ac Rege illorum Aldgilo, praedicabat eis Christum; & multa eorum milia verbo veritatis instruit, a peccatorum suorum sordibus fonte Saluatoris abluit: & quod postmodum Wilfridus reuerentissimus Christi Pontifex in magna deuotione complexit, ipse primus illi opus Evangelij caput. Ibi ergo huiusmodi cum noua Desplebe siluiter exigens, sic Roman vnuendi iter repetit, &c. Eadem toridem ferme verbis Marcellinus ante Bedam scriptis mandauit, dum sui temporis res gestas sancti Suerberti Episcopi scripsit: in quo tamen corrigas mendam in numeri notam illapsam, vt dum praesentis anno appulsus ad Frisios Wilfridi contigisse tradidit, numeri inuerta nota, loco anni Domini sexcentissimi septuagesimo octauo, legatur octogesimo septimo. Magna sane enituit Dei prouidentia, vt sanctissimum Episcopum permiserit a Christiano Rege sede turbari, quo ad sitientes gentes Evangelij fluenta portaret: vt & ipsi ob Apostolicum munus aequo propheticum dictam aptari possit: Qui sancti, qui voluit sicut nubes &c. vt pote qui stante vento delatus in terram auidam, eandem mox caelestibus imbris irrigauit.

XV.

SICCITAS INGENA.

XVI.

c Beda l. 4. c. 23. & in epistolam hoc anno. WILFRIDVS PRAEDICAT FRIS.

d Beda l. 5. c. 20.

l. 1. c. 60.

IESV CHRISTI ANNVS 679.

AGATHONIS PAP. CONST. POGON. IMP. ANNVS 2.

SEXCENTESIMO septuagesimo nono anno salutis, Indictione septima, cum innotuissent Episcopis Occidentibus per Agathonem Romanum Pontificem ea, quae ad Donum Papam a Constantino Imperatore scripta ipse accepisset de legatione mittenda, eiusdem pariter Agathonis Pontificis iussa, ea de causa iudem Synodos congregantur, quibus vbiq; condemnata est haereticis Monothelitarum haereticorum. Id quidem factum esse in Italia, in Gallis, & in Aeglia, eiusdem Agathonis litterae sequenti anno ad eundem Imperatorem datae declarant. Potro omnium Italiae Episcoporum conuentuum superest tantum memoria de Synodo Mediolanensi: Gallicanorum vero Conciliorum Acta penitus exciderunt: sed Anglicanae Synodi aliqua adhuc fragmenta superest. Mediolanensis autem Concilii extra Synodalis epistola, cuius haec est inscriptio:

Domino serenissimo atque tranquillissimo, & a Deo coronato religiosissimo Constantino Imperatori Mansueti Mediolanensi Metropolitanae Ecclesiae indigni Episcopi, vel vniuersa

SYNODI PLVBES CONTRA MONOTHELITAS.

II.

sancta Synodorum fraternitas, qua in hac magna regni urbe conuenit, alteram in Domino salutem.

Si apicem Imperialis fastigij, &c. laudatur in primis eius exordio pietas Imperatoris, quem comparat religionis, qui ante eum in Ecclesia claruerunt, Imperatoribus, per quos, generalibus Synodis congregatis, coratum est, ut Catholica fide ex prescripto factorum Conciliorum a ferretur, haereticis ciuitur.

MONEY IMPERATOREM MANVSER. EPISCOPI.

2/4.10.

III. SIMPLICI TAS DOCTRINAE CHRISTIANAE.

Ecce praesentissime Principe, antiquorum Patrum statuta vna cum consensu posteriorum Imperatorum definita, qua conciliis vel infrascripta nulla ratione pietas vestra permittat. Nam si sunt, qui audacia Dialctica artis inflati, conturbata sermone, bucis tumescunt, sermone circulatoribus, & stenois ambagibus, phalaris verborum, pomposus sermone sua serali calliditate simplicem fidei rationem conuolunt. & delegata a Patribus re ipsa conuincant, vel temeritate voluerint: coram inflatissimo tranquillitas vestra non acquiescat, sed recordamini, qualiter Prophecia dicitur: Verbum breuitatis facit Dominus super terram, quod per sanctos Apostolos vnum impletum. Quod cum breuius quam simplex fidei symbolum ab Apostolis institutum, in quo mysticum sacramenti committitur arcanum?

Nam si reclus, inqumtione Imperator, non cum Dialictis, non cum Rhetoricis, non cum Grammaticis, sed cum rusticis, & piscatoribus Dominus posuit rationem, & huiusmodi sui secreta confisi, quos & Principes ordinant, quibus ligandi atque soluendi tribui potestatem. Nonne robis videtur, optime Imperator, demeritis necesse esse, qui Apostolicas traditiones, & venerabilium Patrum instituta deprauare soluant? Nos autem omnes, &c. quibus docet Manuetus vna cum eadem sancta Synodo, sequi se, quae sunt ab Apostolis tradita, a sanctis Conciliis instituta, atque a sanctis Patribus confirmata. His coniungitur etiam fidei confessionem, ad cuius finem contra Monothelitas dicitur in Ch. isto asserunt voluntates & operationes totidem: nam dum duas naturas diuinam & humanam in vna eademque persona ipsae vna cum eadem sancta Synodo recognouit, vox ex vniuersa cuiusque naturae principio duas inferit voluntates atque operationes.

IV. MANIFESTATIONE SANCTITATIS CLARVS.

Ista quidem sanctus Manuetus vna cum collegis Episcopis, magne vero exultationis egat eo tempore apud omnes ipse Manuetus, vt ipse qui egregia clarum sanctitate dignusque est habitus; vt qui viuens sanctissimos praecedentes Episcopos moribus atque doctrina lecturatus esset, cum eidem post mortem in sacris Ecclesiae tabulis adhiberetur, quo fieri illorum, ita & ipsius annuuerfaria natali die memoria in Ecclesia publice colebatur, nempe decimanona mensis Februarii.

At nec satis ipsi fuit ista de Catholica fide in Synodo statuisse, scriptisque mandasse, atque ad Imperatorem in Orientem misisse, sed etiam sequenti anno Romam se contulit, vt vna cum aliis vniuersali conuocato Concilio interesset. Verum quod ad dictam constanti Synodalem pertinet, cum non a Manuetus, sed a Damiano Ticinensi Episcopo scriptam, testatur Paulus diaconus his verbis d:

Deau. dia. lib. 6. ca. DAMIANUS EPISC. TICINENSIS

Et tempore Damiani Ticinensis Ecclesiae Episcopus sub nomine Manueti Mediolanensis Archiepiscopi hac de causa satis vtilem etiamque fidei epistolam composuit, qua in praesata Synodo non vniuersi doceri suffragium tulit. Ceterum & ipse Damianus magni nominis his temporibus claruit, vix quoque probate imitatoris: adeo vt aequae ac Manuetus inter sanctos postulantium ex hac vna adnumerari mereat, vt facta testantur tabulae, in quibus idem Damianus duodecimo mensis Aprilis in scriptis legitur annuuerfaria memoria in Ecclesia repetendus.

V. CONCILII VM ANGLICANVM.

Sed iam prosequamur, quae ad Concilium Anglicanum spectant: meminit ipsius Beda, scriptamque in eo Synodalem epistolam de fide Catholica ex parte recitat, quam hie tibi subiiciendam putamus, sic enim in primis idem Beda praefatur e: Huius temporibus audiemus Theodorum filium Ecclesiae Constantinopolitanae per heresim Eutychem multum esse turbatum; & Ecclesiam Anglorum, quibus praerat, ab huiusmodi laeae numeris persurgere desiderans; collecto vniuersali synodo

c. Beda lib. 4. c. 17.

ardorem, doctrinamque huiusmodi certum esse fidei firmam, solutus inquirerebat; emittimus in hanc Catholicae religionis confessionem, & huiusmodi litteras ad ipsam synodum memoriamque sequentium committimus. Ita praefatur Beda: cuius incomperta fuisse videtur, quae sequenti anno tum ab Agathone, tum a Synodo Romae collecta in synodalibus litteris ad Imperatores datus repertum de eodem Theodoro concipitur, nempe vocatum & expectatum ad Concilium Romae celebrandum, adeo vt praegam tamen eius petitionem, vt ipse quia hoc seculo valde mollis scientia, ipse ferme solas vel ex parte emittitur perita scientiam, praesertim vero iactantem, celebrari habere. Sed cum non liceret ipsi coalescere Concilium, atque lacte adhuc opus haberet relinquere, phalaris fides Catholicam conuentum publico cognitam & confirmatam conseribere, quae sic se habet: A Beda recitat:

In nomine Domini IESU CHRISTI Saluati, inuocantibus dominum ipsius in terra Episcopi Rege Haroldo, qui no decimo regnauit, sub die quinto decimo Kalendas Octobris, indictione d. Bana, & Edreda Mercurio, anno sexto regni eius, & Aldoulo Rege Estrangerum, anno decimo regni eius, & Lothario Rege Cantuarum, regni sui anno primo, indictione ipse Theodoro gratia Dei Archiepiscopo Britanniae, & ciuitate Doroverniensi, vna cum eo solibus circa Insulam Britanniam insula vniuersalibus, presertim sanctis iacobus, gellus, in loco, qui Saxonia vocatur Helmsford monasterij pariter tractantes, ipsam reitum & Orthodoxam confessionem, iuxta Dominum noster IESU S. memoratam tradidit ipsi, qui praesentibus viderunt & audierunt sermone, atque sacrosanctum Patrum tradidit symbolum, & generaliter vniuersa & vniuersa salu Synodi, & omnia prohibitionum Catholicae fidei doctrinam choram.

Hae itaque sequentes nos pie atque orthodoxe, meta tenentem insinuatam doctrinam coram professi, credimus confitenti & conuenimus sanctam Patris propria & reuerenti Patrem, & Filium, & Spiritum sanctum, Trinitatem in vno, consubstantialem, & vnitatem in Trinitate, hoc est, vniuersam in tribus subsistentium, vel personarum consubstantialem, aequae gloriae & honoris. Et post multa huiusmodi, quae ad illam confessionem pertinebant, haec quoque sancta Synodus suscipi dicit: Suscipimus sanctis & vniuersalibus quosque Synodali haurimus & Deo acceptabilium Patrum, id est, qui in Nicomediae insinuat, & reuocatorum deo & illis contra aduersum imperium, & eiusdem dogmata: & in Constantiensi concilio conuocato, & eiusdem dogmata: & in Constantinensi concilio conuocato, & in Episcopo primo concilio, contra nequissimi Nestoris, & eiusdem dogmata: & in Chalcedonensi concilio conuocato, & reuocata: & in Constantiensi quinq; concilio conuocato, & Theodoro, & in Episcopo, & eiusdem dogmata contra Cyrillum, post ipsi Synodum, quae facta est in urbe Roma in honore Martini beatiissimi, indictione octava, imperante Constantino imperatore anno nono. Suscipimus & glorificamus Dominum nostrum IESU CHRISTUM, sicut ipse glorificatus, nihil edidit nisi in ueritate: & anathematizamus ueritate & ore, qui anathematizauerunt: & quos suscipimus, suscipimus, glorificamus Patrem sine initio, & Filium cum uenerunt, ex Patri genitum ante saecula, & Spiritum sanctum procedentem ex Patre & Filio inuenerunt ab illis: sicut per edictum in hunc tenentem supra dicti sancti Apostoli & Propheetae, & Doctores, huiusmodi synodali epistola Beda: in quibuslibet concilio, & in Theodoro vniuersam rationem quidem doctrinam, atque doctrinam clarissimam, & sic cum vniuersa Catholica Ecclesia asserere Spiritum sanctum, sicut & Filio, quae procedit, sicut non a Latinis tantum, sed & a sanctis Orientalibus Doctoribus affirmatum esse scribitur. Vnde erubescant magis recentiores Graeci, cum huiusmodi plus, qui doctores ac sanctiores Graeci, cum huiusmodi scribitur. Subdit vero his haec Beda d:

Intrauit hinc Synoda, pariterque Catholica fidei doctrina quae abbat vir venerabilis Ioannes archidiaconus Theodosij sancti Patris, quae abbat monasterij sancti Martini, qui super riuum a Roma per

insensum Pope Agathonis, dicit reverendissimo Abbate Bisopo, vixisse Bedwido, cuius supra meminimus. Cum autem idem Bedwido construxisset monasterium Britannicum in honorem sanctissimi Apostolorum principis beati Petri et Pauli...

Non solum autem idem Iamnes ipse monasterii fratres doctos, verum de omnibus parte eiusdem provincia monasteriis ad audendum eum, qui cantantibus erant periti, consuevit; sed et ipsius per loca in quibus doceret, multitudine curabant. Ipse autem scripto cantantibus vel legendis more, et aliud in manibus ab Agathone Papa accipere, ut nunc esset fides Anglorum...

Hocipso anno, qui praesens, sexcentisimo octogesimo (ut auctor est Bedwido) Theodorum Archiepiscopum componitur paxit: Egidium & Edildredum Reges graui praetio mortuo natiuitates. Quid vero valde mirandum tunc accidit Beda ipse ita dicitur: In praesens autem praesens, o occisus est Rex Elthini, memorabilis quidam factum et confectum, quod nequaquam fidei praerandam arbitror sed multorum saluti si referatur fore proficuum...

potuit: nam mox, ut abire, qui vincierant, eadem sicut eius vincula soluta.

Habebat enim germanum fratrem, cui nomen erat Tunna, predyterum & Abbatem monasterii in ciuitate, qua haecenus ab eius nomine Tunnae cognominatur: qui cum eius in pugna peremptum audiret, venit quaerere, si forte corpus eius inueniret; sed inuentumque alium illi per omnia similitimum, putans ipsum esse, quem ad monasterium suum deferret, honorifice sepeluit, & pro oblatione animae eius saepius Missas facere curauit; quarum celebratione factum est, quod dixi, ut nullus eum posset vincere quin continuo solueretur. Interea Comes, qui tum tenebat, mirari & interrogare cepit, quare ligari non posset, an forte litteras solatorias, de quibus fabulae serunt, apud se haberet, propter quas ligari non posset. At ille respondit, nihil se talium arrium nosse: sed habere fratrem, inquit, predyterum in sua provincia, & scio, quia ille me interfecitum putans, pro me Missas crebras facit, & si nunc in alia vita essem, ibi anima mea per intercessionem eius solueretur a penis. Dumque aliquanto tempore apud Comitem tenebatur, armaduenerunt, qui eum diligentius considerabant, ex habitu & habitu & sermonibus eius, quia numerat de paupere vulgo, ut dixerat, sed de nobilibus.

Tum sicrite aduocati tum Comes, interrogauit intentum, unde esset, promittens se nihil ei mali facturum, si simpliciter sibi, quis esset, proderet. Quod dum illi faceret, ministri se regis fuisse manijstos, respondit: Et ego per singula responsa cognoueram, quod iustus non eras: & nunc quidem dignus ei morte, quia omnes fratres & cognati mei in illa sunt pugna intercepti: rye te tamen occidam, ne fidem mei promissis praerarem. Et ergo conualuit, vendidit enim Londoniam Praesoni cuiusdam, sed nec ab illo, nec cum illo duceretur, vltatenus potuit aligeri: verum cum alia atque alia vinculorum genera ei hostes imponebant, dissoluta sunt. Cumque videret, qui tenebat, eum vinculis non posse cohiberi, denauit ei facultatem sese redimendi, si posset. A tertia enim hora, quando Missae fieri solebant, seipsum vincula soluebantur. At ille dato iuramento, ut rediret, vel pecuniam illi pro se mitteret, venit Cantiam ad Regem Lothere, qui erat filius sororis Edildrede Reginae (de qua supra dictum est, qui & ipse quondam eiusdem Reginae minister fuerat) petiitque, & accepit ab eo pretium suae redemptionis, ac suo demum pro se, ut promiserat, misit.

Qui post haec in patriam reuersus, atque ad suum fratrem perueniens, replicans ex ordine cuncta, quae sibi aduersa, & quae in aduersis solatia promittens: cognouitque, referente eo, illi maxime temporibus sua fuisse vincula soluta, quibus pro se Missarum fuerat celebrata solennia, sed & alia, quae periculanti ei commoda contigerunt & prospera, per intercessionem fratrum & oblationem hostia saluati caeterum fuisse sibi donata, intellexit. Multi que haec a praesato viro audientes, accesserunt in fide ac deuotione pietatis ad orandum, vel ad elemosinas facientes, vel ad effrendas Domino victimas sacra oblationis pro creptione suorum, qui de saeculo migrauerunt. Intellexerunt enim, quod sacrificium salutari ad redemptionem valeret & anima & corporis sempiternam. Hanc mihi historiam etiam quidam coram, qui ab ipso viro in quo facta est, audire narrarunt: unde eam, quam liquida compere, indubitanter historia nostra Ecclesiastica inferendam credidi, haecenus Beda.

Hoc eodem anno, tertio decimo Kalendas Iulii S. A. deodatus Episcopus Ninerntis, idemque eremi cultor, ex hac vita migravit. Eius res praecelae gestas vidimus typis excultas, in quibus non igitur tantum, sed & aliorum eiusdem temporis illustrium virorum facta narrarunt. Scriptae fuerunt tempore Leonis Noni Romani Pontificis, cui oblat, ab eodemque probatae leguntur.

IESV CHRISTI ANNVS 680. AGATHONIS PAP. CONST. POGON. IMP. Annus 5. Annus 12.

ANNVS qui lequitur Redemptoris sexcentisimo octogesimo, Indictione octaua inscribitur: quo ab Agathone Pontifice Romae generalis Synodus veris

Bb 3 tempo

XI. SACRILEGIUM MISERAE PROLE CVM VITAE ATQUE DEPRINCTIS

XII.

NULLIUS VALEAT IN VIUERE XI VINCI

XIII.

I. SYNODVS ROM. SVB AGATHONE PAPA.